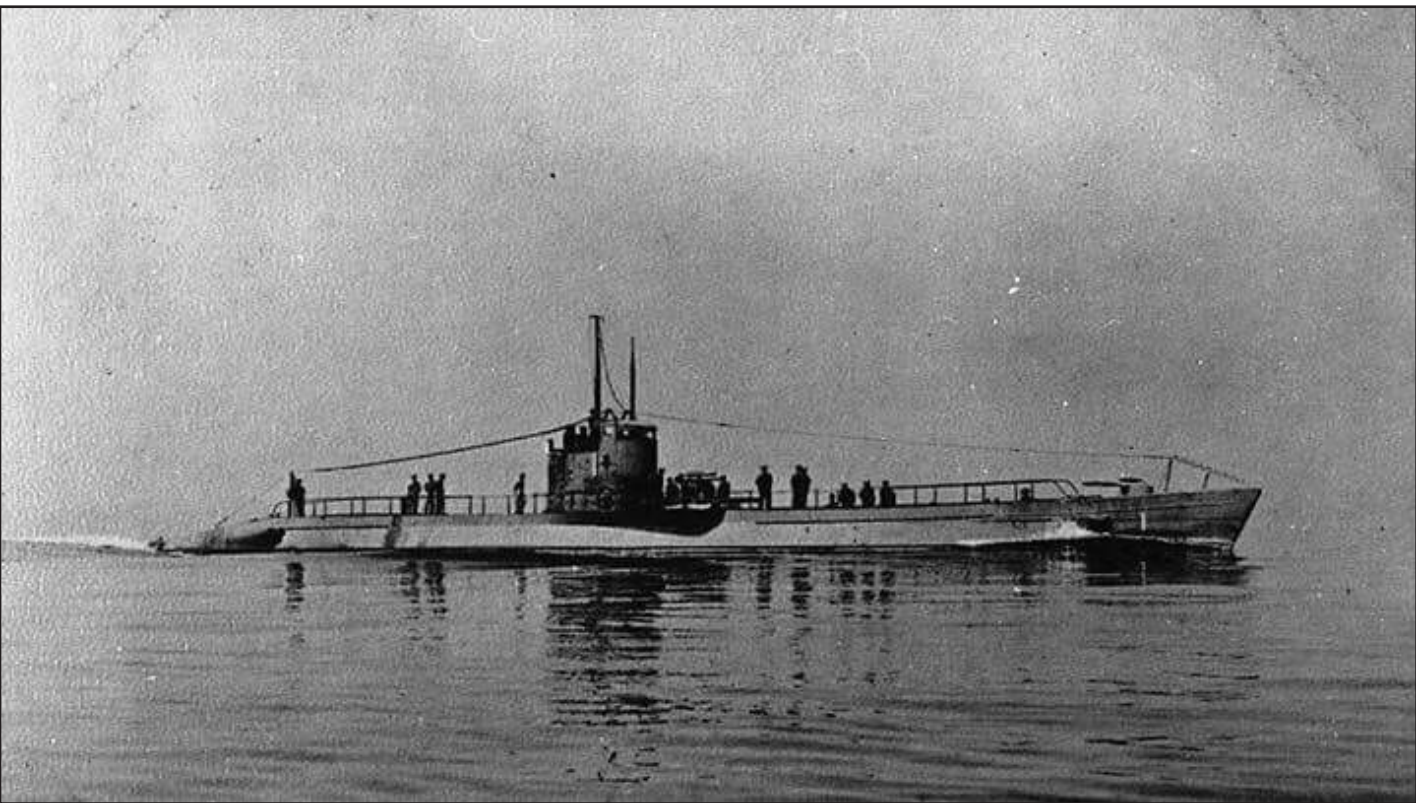


สงครามใต้น้ำ ประเทศไทย

สำหรับ

พลเรือเอก วีรพล วรรณนท์



การปฏิบัติการทางเรือมี ๓ สาขาหลัก คือ (๑) การปฏิบัติการพื้นน้ำ เช่น การลาดตระเวน การต่อต้านเรือผิวน้ำ การวางและต่อต้านทุ่นระเบิด ฯลฯ (๒) การปฏิบัติการทางอากาศ เช่น การต่อต้านอากาศยาน การโจมตีทางอากาศ ฯลฯ และ (๓) การปฏิบัติการใต้น้ำ ซึ่งเป็นการทำสงครามใต้น้ำ

สงครามใต้น้ำเป็นการปฏิบัติการทางเรือหนึ่งในสามสาขา ซึ่งโดยทั่วไปสงครามใต้น้ำจะประกอบด้วย การปฏิบัติการ เช่น การปฏิบัติการของเรือดำน้ำ และการปราบเรือดำน้ำ รวมไปถึงการปฏิบัติการพิเศษใต้น้ำ เช่น การก่อวินาศกรรมของนักทำลายใต้น้ำ และการต่อต้านการก่อวินาศกรรมที่มาจากใต้น้ำ

การเตรียมกำลังทางเรือที่สมดุลงจึงต้องคำนึงถึงความพร้อมของกำลังรบที่จะสามารถปฏิบัติการได้ทั้งสามสาขา ให้พร้อมรบทั้งองค์วัตถุ องค์บุคคล และยุทธวิธี โดยจัดสรรงบประมาณเป็นค่าใช้จ่ายให้เหมาะสม เพราะทุกองค์ประกอบล้วนมีค่าใช้จ่าย

ความพร้อมของกำลังรบมิใช่การมีองค์วัตถุที่ดีที่สุดเท่านั้น อาวุธที่ดีที่สุด ทันสมัยที่สุด แพงที่สุด อาจไม่ชนะสงครามถ้าอาวุธนั้นไม่เหมาะกับสภาพพื้นที่ หรือไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ หรือผู้ใช้อาวุธ ขาดการฝึก หรือมีจำนวนน้อยเกินไป หรือเสียหายจนหมดก่อนสิ้นสุดสงคราม ซึ่งปัจจัยและผลดังกล่าวนี้ สัมพันธ์อย่างแนบแน่นกับองค์บุคคล และยุทธวิธี

บทความนี้จะวิเคราะห์เฉพาะสงครามได้นำสำหรับประเทศไทย โดยพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ “คุณภาพของสงคราม” กับ “พื้นที่ปฏิบัติการ” และหาข้อสรุปว่ากองทัพเรือไทยควรเตรียม ทำสงครามได้น้ำอย่างไร เพื่อเสนอแนะเป็นแนวทางในการเตรียมการที่เป็นไปได้ ไม่ใช่จ่ายจนเกินตัว และสามารถสร้างกำลังรบที่สมดุลในทุกสาขาปฏิบัติการ อย่างไรก็ตาม บทความนี้เป็นความเห็นส่วนบุคคล อาจไม่ตรงกับความเห็นท่านอื่น แต่การตัดสินใจที่ดีที่สุดคือการตัดสินใจที่เกิดจากการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ถูกต้อง มีวิธีคิดที่ถูกต้อง และสรุปรวมจากความเห็นที่หลากหลายทั้งเห็นด้วยและเห็นต่าง

คุณภาพของสงคราม

หนังสือ ON WAR ของเคลาส์วิทซ์ ซึ่งเป็นหนังสือปรัชญาสงครามที่ “ยังคงโดดเด่นที่สุด ทันสมัย และตรงประเด็น ทั้งที่ระยะเวลาผ่านไปนานปี” (U.S. Naval War College) โดยเคลาส์วิทซ์ กล่าวไว้ในหนังสือ ON WAR ว่า “War is a merely the continuation of policy by other means.”..... “War is only a branch of political activity: that it is in no sense autonomous.”..... และ “No one starts a war – or rather, on one in his senses ought to do so – without first being clean in his mind what he intends to achieve by that war and how he intends to conduct it.” (Clausewitz, On War)

ความหมายของเคลาส์วิทซ์ คือ สงครามเกิดจากความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ ในการแย่งชิงผลประโยชน์ของชาติที่ไม่สามารถใช้วิธีการอื่น เช่น เครื่องมือทางการทูต และเครื่องมือ ทางเศรษฐกิจ แก้ไขข้อขัดแย้งนั้น จึงต้องใช้สงครามหรือใช้กำลังรบเข้าจัดการแก้ปัญหา สงคราม จึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการเมืองระหว่างประเทศ แต่การจะใช้สงครามเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ทางการเมืองเมื่อใช้เครื่องมืออื่นไม่ได้ผลแล้วก็มีใช้เป็นไปโดยอัตโนมัติ เพราะผู้นำประเทศและผู้นำทหาร จะต้องมั่นใจว่าประเทศหรือกองทัพต้องการอะไรจากสงคราม รู้ว่าจะรบอย่างไร และจะเอาชนะเข้าศึกอย่างไร จึงใช้สงครามเป็นเครื่องมือ หรืออีกนัยหนึ่งถ้ากำลังรบของเราด้อยกว่าก็ต้องเสี่ยงการรบและใช้วิธีการอื่น แก้ปัญหา บางครั้งอาจจะต้องยอมสูญเสียบางอย่างเพื่อหลีกเลี่ยงสงคราม

สิ่งสำคัญที่สุดในการทำสงครามจึงเป็นการพิจารณา “คุณภาพของสงคราม” นั่นคือหากมี ข้อขัดแย้งกับประเทศที่มีกำลังรบสูงกว่ามากจนเป็นไปได้ที่จะเอาชนะ เราก็ควรเลี่ยงการใช้กำลังทหาร และใช้วิธีการอื่นแก้ปัญหา ดังนั้น “คุณภาพของสงคราม” จึงเป็นการพิจารณาว่าข้าศึกมีกำลังด้อยกว่า หรือใกล้เคียงกับเราที่เรามั่นใจว่าจะเอาชนะได้

ตัวอย่างจากสงครามในอดีตของไทย ทั้งการขัดแย้งกับฝรั่งเศสใน ร.ศ.๑๑๒ การต่อสู้กับญี่ปุ่น ตอนต้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ และในสงครามเวียดนาม เป็นตัวอย่างที่ดีที่แสดงให้เห็นถึงการตัดสินใจ บนพื้นฐาน “คุณภาพของสงคราม” กล่าวคือ เมื่อเห็นว่าไม่สามารถเอาชนะได้ก็หันไปใช้วิธีการอื่น เพื่อความอยู่รอดของประเทศ และให้เสียหายน้อยที่สุด



สงครามทางเรือในยุคนี้ก็เช่นเดียวกัน การทำสงครามไม่ใช่เพื่อศักดิ์ศรี และไม่ใช่เพื่อชัยชนะเท่านั้น แต่เป็นวัตถุประสงค์ทางการเมือง และวัตถุประสงค์ทางการเมืองต้องตอบสนองผลประโยชน์ของชาติ กองทัพเรือจึงต้องเข้าใจคุณภาพของสงครามที่เหมาะสม และเสริมสร้างกำลังทางเรืออย่างมีเป้าหมายที่ชัดเจนต่อคุณภาพนั้น หลีกเลียงเป้าหมายที่ใหญ่เกินตัวซึ่งจะทำให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายและสร้างความอ่อนแอให้กับกองทัพ

การพิจารณา “คุณภาพของสงคราม” ต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ จริงจัง เพื่อจำกัดตนเองว่าควรเตรียมกำลังรบอย่างไร แค่นั้น ใช้งบประมาณอย่างไร เพราะนักการทหารส่วนใหญ่มักจะคิดว่าทหารมีหน้าที่รบ ต้องการอาวุธที่ดีที่สุด ทันสมัยที่สุด ต้องคิดที่จะรุกรบ ส่วนค่าใช้จ่ายเป็นเรื่องของรัฐบาล แต่ในความเป็นจริงทหารที่เป็นผู้บังคับบัญชาระดับสูงจะต้องเป็นนักยุทธศาสตร์ ซึ่งจะต้องตระหนักอย่างชัดเจนก่อนที่จะรบว่าเราต้องการอะไรจากสงคราม และจะรบอย่างไรจึงจะชนะและบรรลุความต้องการนั้น ถ้าเอาชนะไม่ได้ก็ต้องหลีกเลียงการใช้กำลังทหารและเสนอแนะให้รัฐบาลใช้วิธีการอื่นแก้ปัญหาต่อไป

บทเรียนจากการพิจารณา “คุณภาพของสงคราม” ที่ผิดพลาด

สงครามอ่าวเปอร์เซีย (Gulf War, ๒ สิงหาคม ๒๕๓๓ – ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔) เป็นสงครามระหว่างกำลังผสมจาก ๓๔ ชาติ นำโดยสหรัฐอเมริกาต่อประเทศอิรักหลังการบุกครองและผนวกคูเวตของอิรัก แสดงถึงความเข้าใจ “คุณภาพของสงคราม” ที่ผิดพลาดของอิรักจนทำให้ประเทศล่มสลายจนถึงปัจจุบัน

สงครามหมู่เกาะฟอล์กแลนด์ (Falklands War) เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ ๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๒๕ สิ้นสุดลงในวันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๒๕ โดยอาร์เจนตินาส่งทหารเข้ายึดหมู่เกาะฟอล์กแลนด์ อันเป็นอาณานิคมของอังกฤษ ซึ่งถือว่าเป็นการประกาศสงครามของอาร์เจนตินา ซึ่งเป็นประเทศกำลังพัฒนาต่ออังกฤษประเทศมหาอำนาจในขณะนั้น

ทหารอาร์เจนตินาจำนวน ๑๓,๐๐๐ นาย ที่ประจำการอยู่บนหมู่เกาะส่วนใหญ่ขาดทักษะและความชำนาญในการใช้อาวุธยุทโธปกรณ์ อีกทั้งไม่มีเสื้อผ้าฤดูหนาว และอาหารการกินเริ่มขาดแคลน วันที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๓๕ ทหารอังกฤษสามารถเข้ายึดครองเปอร์โต อาร์เจนติโน เมืองหลวงของเกาะที่ได้รับการเปลี่ยนชื่อเป็น **พอร์ต สแตนลีย์** และในตอนค่ำเวลาราวสามทุ่ม อาร์เจนตินาประกาศความพ่ายแพ้

เมื่ออังกฤษช่วงชิงหมู่เกาะฟอล์กแลนด์กลับคืนมาได้ จอมพล **โอโพลโด กัลเทียรี** ผู้นำอาร์เจนตินา ถูกศาลตัดสินในข้อหาละเมิดสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติงานล้มเหลวระหว่างสงครามฟอล์กแลนด์ และถูกพิพากษาจำคุก ๑๒ ปี บทเรียนของการพิจารณา “คุณภาพของสงคราม” ที่ผิดพลาดนอกจากจะสร้างความเสียหายให้ประเทศแล้ว ผู้นำทหารก็จะย่อยยับตามไปด้วย



จอมพลโอโพลโด กัลเทียรี
ผู้นำอาร์เจนตินา



ครั้งหนึ่งกองทัพเรือมีเป้าหมายที่จะเป็น “กองเรือทะเลลึก” (Blue Water Navy) ในยุคที่ไทยจะเป็นเสือตัวที่ห้าของเอเชียเพราะเฟลิดเฟลิดกับความเจริญรุ่งเรืองของเศรษฐกิจบนฟองสบู่ แต่เมื่อเศรษฐกิจไทยโดนพิษต้มยำกุ้ง เราได้ตระหนักถึงข้อจำกัดของประเทศที่ไม่สามารถเป็นใหญ่ได้มากไปกว่าขนาดของตัวเอง และกองทัพเรือต้องย้อนกลับมาดูตัวเองว่าเราควรวางสถานะของเราไว้ที่จุดใดจะ “ป้องกันประเทศและรักษามผลประโยชน์ของชาติทางทะเล” ตามบทบาทหลักที่กองทัพเรือได้รับมอบหมายในรัฐธรรมนูญ โดย (๑) ออกไปปฏิบัติการในทะเลลึกนอกอ่าวไทยและอันดามัน หรือจะเลือก (๒) ปฏิบัติการแคในอ่าวไทยและอันดามันกับพื้นที่ใกล้เคียงเท่านั้น

ทางเลือกแรก ออกไปปฏิบัติการในทะเลลึกนอกอ่าวไทยและอันดามัน มีวัตถุประสงค์ที่จะแสดงบทบาทให้นานาชาติเห็นความสำคัญของกองทัพเรือและประเทศไทย และหากมีภัยคุกคามทางทะเลก็จะออกไปจัดการก่อนเข้ามาถึงอ่าวไทย วิธีนี้จะทำให้นานาชาติยอมรับว่าประเทศไทยมีศักยภาพสูงเป็นผู้นำในชาติอาเซียน และจะทำลายภัยคุกคามทางทะเลไม่ให้มีโอกาสเข้าถึงแผ่นดินประเทศคู่เป็นทางเลือกที่ดี คล้ายกับยุทธศาสตร์สหรัฐอเมริกาที่เป็นต้นแบบแนวคิดของนักการทหารทั่วโลก รวมทั้งนักการทหารของไทย จนเราค้นเคยกับถ้อยคำ (Descriptor) ที่ดูดี และนิยมนำไปใช้ เช่น การป้องกันเชิงรุก (Offensive Defense) ซึ่งเป็นการกำจัดภัยคุกคามก่อนที่จะเข้าถึงน่านน้ำของเรา หรือการแสดงกำลังทางเรือ (Oversea Presence) เพื่อให้ประเทศอื่นเห็นศักยภาพเป็นการป้องปราม หรือรบและเอาชนะ ๒ สมรภูมิลึกในเวลาเดียวกัน (Fighting and Win Two MRCs – Major Regional Conflicts) เพื่อเตรียมกำลังรบให้เพียงพอที่จะทำการรบได้สองสมรภูมิใหญ่ในเวลาเดียวกัน ซึ่งหมายถึงสามารถก่อสงครามได้ทั่วโลก

แต่แจ๊ค หม่า กล่าวว่า ปัญหาเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ในปัจจุบันเกิดจากสหรัฐฯ ดำเนินยุทธศาสตร์ที่ผิดพลาดเอง โดยผลกระทบงานการผลิตในภาคอุตสาหกรรมให้ต่างชาติ และใช้เงินไปกับการทหารถึง ๑๔.๒ ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ในห้วงระยะเวลา ๑๓ ปีที่ผ่านมา ถ้าสหรัฐฯ ใช้เงินกับทหารน้อยลงและนำเงินไปพัฒนาประเทศมากขึ้น ปัญหาเศรษฐกิจจะไม่เกิดขึ้นและประธานาธิบดี ทรัมป์ คงไม่ต้องโทษประเทศอื่นว่าเอาเปรียบทางการค้าสหรัฐฯ

แนวคิดยุทธศาสตร์แบบสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศร่ำรวยที่สุดในโลกยังต้องประสบปัญหาแม้หลักการและวิธีคิดจะถูกต้อง แต่ถ้าคิดการณ์ใหญ่เกินตัวก็เกิดปัญหาดังเช่นสหรัฐฯ ได้ ตัวอย่างนี้น่าจะเป็นข้อเตือนใจให้นักการทหารของไทยบ้าง

ถ้ากองทัพเรือจะออกไปปฏิบัติการในทะเลลึกนอกอ่าวไทยและอันดามันโดยมีสมรภูมิเป้าหมายเหมือนสมัยกองเรือทะเลลึก คือออกไปถึงหมู่เกาะสแปรตลีย์ มหาสมุทรแปซิฟิก และมหาสมุทรอินเดีย จะต้องการเรือรบขนาดใหญ่เพิ่มอีกจำนวนมาก กองทัพเรือคงต้องคิดว่าจะรับภาระงบประมาณไหวหรือไม่ เพราะเมื่อซื้อเรือใหม่ขนาดใหญ่ ค่าบำรุงรักษา ค่าปฏิบัติการจะต้องมากขึ้น และจะต้องรักษาสภาพเรือเดิมให้พร้อมรบอีกด้วย แต่ถึงจะมีเรือพอเพียง การนำเรือรบไทยไปแสดงกำลังตามที่ต่าง ๆ โดยไม่มีเหตุผลควรแม้จะเป็นทะเลหลวงก็ไม่ใช่เรื่องปกติที่กองทัพเรือไทยสมควรทำ เพราะเราไม่มีอิทธิพลทั่วโลกอย่างสหรัฐฯ การกำหนดยุทธศาสตร์เช่นนี้ควรเป็นยุทธศาสตร์ที่กระทรวงการต่างประเทศและรัฐบาลเห็นด้วย



หากจะทำแค่การป้องกันเชิงรุกโดยการโจมตีข้าศึกก่อนที่จะเข้ามาในอ่าวไทย ด้วยกำลังที่มีอยู่ในปัจจุบันและอาจจัดหาเพิ่มเติมในอนาคต คงต้องคิดให้รอบคอบว่ากองเรือที่จะส่งออกไปปฏิบัติการจะมีขีดความสามารถทำได้หรือไม่ และจะรอดกลับมาหรือไม่ หรือถ้าจะคิดตัดการส่งกำลังบำรุงข้าศึก โดยทำลายเรือสินค้าที่จะเข้าท่าเรือของข้าศึกยิ่งต้องคิดมากขึ้น เพราะเรือสินค้าในปัจจุบันมีเจ้าของเป็นสายการบินเรือของประเทศยิ่งใหญ่ทั้งนั้น การโจมตีเรือเหล่านั้นจะทำให้เพิ่มศัตรูที่มีศักยภาพมากขึ้น การกำหนดยุทธศาสตร์ที่ดีแต่ต้องลงทุนสูงและทำไม่ได้จึงไม่มีประโยชน์

ทางเลือกที่สอง การปฏิบัติการแค่นอ่าวไทยและอันดามันกับพื้นที่ใกล้เคียง อาจจะถูกเหมือนทหารซี้ซลาด หลีกเลียงการรบ อาจจะโดนค่อนข้างคิดว่าคิดแต่ตั้งรับ หลบอยู่แต่ในอ่าวไทย เสียเงินจ้างทหารมากมายแต่ไม่ยอมรับ

ในสมัยล่าอาณานิคมประเทศรอบบ้านของเราทุกประเทศต่อสู้อย่างสุดกำลังแต่ก็ถูกยึดครอง ในขณะที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๔ และรัชกาลที่ ๕ ได้พัฒนาประเทศและพัฒนา กำลังทหารเข้มแข็งกว่าประเทศรอบบ้าน แต่ท่านก็ไม่เลือกการรบ กลับเลือกการเจรจาและดำเนินนโยบายทางการทูต โดยยอมสละหลายอย่างเพื่อแลกกับอธิปไตยของชาติ แม้กำลังทหารที่เตรียมไว้จะไม่ถูกใช้ แต่การดำเนินการทางการทูตที่ถูกต้อง และความเข้มแข็งของกำลังรบก็เป็นเครื่องมือสำรองที่ทำให้มหาอำนาจในขณะนั้นไม่กล้าที่จะบีบบังคับมากไปกว่านั้น

ทางเลือกนี้ลงทุนน้อยกว่าทางเลือกแรก และมีความเป็นไปได้มากกว่า เพราะต้องการกำลังรบที่มีขนาดเล็กกว่า จำนวนน้อยกว่า

การพิจารณา “**ดุลยภาพของสงคราม**” และ “**พื้นที่ปฏิบัติการ**” ที่ถูกต้องและเหมาะสม จึงเป็นขั้นตอนแรกที่จะคิดเรื่องสงครามได้น้ำของไทยต่อไป

การปฏิบัติการของเรือดำน้ำ และการปราบเรือดำน้ำ

การปฏิบัติการในสงครามใต้น้ำ สาขาแรกที่เป็นที่สนใจมากที่สุดคือเรื่องของเรือดำน้ำและการปราบเรือดำน้ำ และกองทัพเรือได้จัดซื้อเรือดำน้ำชั้น YUAN Class (Modified) จากจีนแล้วจำนวน ๑ ลำ ในขณะที่ประเทศรอบบ้านหลายประเทศมีเรือดำน้ำแล้ว การปราบเรือดำน้ำจึงเป็นการปฏิบัติการที่จำเป็นของกองทัพเรือโดยไม่ต้องสงสัย

การปฏิบัติการของเรือดำน้ำ

กองทัพเรือสั่งซื้อเรือดำน้ำชั้น YUAN Class ขนาด ๒,๖๐๐ ตัน พร้อมอาวุธตอร์ปิโดใต้น้ำสู่วินน้ำ ๓ ลูก (ลูกจริง ๑ ลูก ลูกฝึก ๒ ลูก) จากจีน ในวงเงินประมาณ ๑๓,๐๐๐ ล้านบาท และจะมีสิ่งที่กองทัพเรือต้องดำเนินการต่อไปอีกหลายประการที่ทั้งยากและต้องใช้ทรัพยากรอีกมหาศาลที่กองทัพเรือจะต้องเตรียมตัว

การใช้งานเรือดำน้ำ

กำลังรบทางเรือต้องมีขีดความสามารถในการยุทธ์ทุกสาขาทั้งต่อต้านเรือผิวน้ำ ต่อสู้อากาศยาน ต่อต้านทุ่นระเบิด ส่งกำลังขึ้นฝั่ง ยกพลขึ้นบก ลำเลียงและคุ้มกันการลำเลียง ส่งกำลังในทะเล ลาดตระเวน ระดมยิงฝั่ง ปราบเรือดำน้ำ การปฏิบัติการทางอากาศ การขัดขวางการใช้ทะเลของข้าศึก การควบคุมทะเล และ ฯลฯ รวมทั้งภารกิจในยามสงบ เช่น การค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัย และการรักษากฎหมายในทะเลด้วย แต่ด้วยจำกัดโดยธรรมชาติของเรือดำน้ำทำให้เรือดำน้ำมีข้อจำกัดในการปฏิบัติการทางทะเล



เรือดำน้ำปฏิบัติการกิจเหล่านี้ได้เพียงบางอย่างเท่านั้น เช่น การขัดขวางการใช้ทะเลของข้าศึก ต่อต้านเรือผิวน้ำ และการควบคุมทะเล แต่การทำหน้าที่ได้แค่เป็นกำลังสนับสนุนเรือผิวน้ำ ไม่ใช่กำลังหลัก ส่วนภารกิจในยามสงบเรือดำน้ำคงมีส่วนร่วมได้น้อย

บทสรุปของการใช้งานเรือดำน้ำคงต้องเน้นไปในการสนับสนุนเรือรบผิวน้ำในการขัดขวางการใช้ทะเลของข้าศึก ต่อต้านเรือผิวน้ำ และการควบคุมทะเล แต่กองทัพเรือจะอย่างไรกับเรือดำน้ำ ๑ ลำ กับตอร์ปิโด ๑ ลูก? พร้อมกับจะต้องคิดต่อไปว่าจะบำรุงรักษาให้เรือดำน้ำลำนี้พร้อมรบได้อย่างไร? โดยจะต้องลงทุนเรื่องทำเทียบเรือ สิ่งอำนวยความสะดวก อะไหล่ ฯลฯ ซึ่งจะต้องใช้งบประมาณอีกมาก

สมรรถนะของเรือดำน้ำไทย

อ่าวไทยมีลักษณะเป็นแอ่งกระทะความลึกเฉลี่ยกลางอ่าวไทย ๔๔ เมตร ลึกมากสุดทางตอนใต้ในบริเวณเล็ก ๆ แค่ ๘๖ เมตร (*กรมทรัพยากรธรณี, ๒๕๕๕*) และอ่าวไทยตอนบนมีความลึกสูงสุดประมาณ ๔๐ เมตร ทางฝั่งขวาของอ่าว ส่วนฝั่งซ้ายจะตื้นเขินกว่า ความลึกเฉลี่ยในอ่าวไทยตอนบนเพียง ๑๕ เมตร (*กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง*) แสดงถึงข้อจำกัดของพื้นที่ปฏิบัติการของเรือดำน้ำที่มึน้ำตื้นเกินไปสำหรับเรือดำน้ำขนาดใหญ่ ซึ่งเรือดำน้ำชั้น YUAN Class ถูกออกแบบสำหรับปฏิบัติการในทะเลลึก (USNI NEWS, August, 31, 2015) และไม่สามารถปฏิบัติการใต้น้ำในอ่าวไทยได้ สมรรถนะของเรือดำน้ำ YUAN Class ของกองทัพเรือไทยจึงเป็นสมรรถนะเดียวกับยุค “กองเรือทะเลลึก” และกองทัพเรือคงจะต้องสร้างเรือดำน้ำขนาดเดียวกันนี้อีกหลายลำหากเลือกสมรรถนะนี้

ถ้าเลือกสมรรถนะในอ่าวไทย สงครามใต้น้ำในพื้นที่นี้ ขนาดของเรือดำน้ำที่เหมาะสมต้องมีขนาดเล็ก ประมาณ ๑๕๐ - ๘๐๐ ตัน (Midget Submarine หรือ Coastal Submarine) ซึ่งจะมีข้อดีคือเรือดำน้ำขนาดนี้สามารถปฏิบัติการในอ่าวไทยได้เต็มขีดความสามารถ และมีราคาต่ำกว่าเรือดำน้ำขนาด YUAN Class มาก โดยงบประมาณที่ซื้อ YUAN Class อาจซื้อเรือดำน้ำขนาดเล็กได้ถึง ๔ ลำ

มีเรือดำน้ำกี่ลำจึงจะมีประสิทธิภาพ?

คำตอบง่าย ๆ คือ ยิ่งมากยิ่งดี แต่โดยหลักการ การใช้เรือ จะต้องมี ๑ ลำ เข้ารับการซ่อมทำและตรวจสภาพให้พร้อมรบ ต้องมี ๑ ลำ ทำการฝึกก่อนออกปฏิบัติการ ในขณะที่อีก ๑ ลำ ออกปฏิบัติการ และข้อจำกัดของเรือดำน้ำในเรื่องการตรวจการณ์และการใช้ความเร็ว การปฏิบัติการของเรือดำน้ำในการโจมตีเรือผิวน้ำจึงต้องวางกำลังเรือดำน้ำไว้ก่อนในเส้นทางที่คาดว่าเรือข้าศึกจะผ่าน ดังนั้นจึงต้องใช้เรือดำน้ำหลายลำและโดยหลักการควรเป็น ๓, ๖, ๙, ลำ

จำนวนเรือดำน้ำในสงครามโลกครั้งที่ ๒

สหรัฐฯ ในสงครามมีเรือดำน้ำ ๒๓๒ ลำ สหรัฐฯ ประสบความสำเร็จในการใช้เรือดำน้ำสูงสุด แต่ต้องสูญเสียเรือดำน้ำ ๕๓ ลำ และสูญเสียกำลังพลจากเรือดำน้ำคิดเป็นสัดส่วนมากที่สุดในงานกำลังรบทั้งหมดของสหรัฐฯ โดยกำลังพลของเรือดำน้ำ ๑ ใน ๕ เสียชีวิต (๓,๕๐๖ คน จาก ๑๖,๐๐๐ คน) เรือดำน้ำจมเรือข้าศึกได้ ๑,๒๘๐ ลำ

อังกฤษ ในสงครามมี เรือดำน้ำ ๒๓๘ ลำ อังกฤษ ประสบความสำเร็จในการใช้เรือดำน้ำรองจากสหรัฐฯ สูญเสียเรือดำน้ำ ๖๘ ลำ จมเรือข้าศึกได้ ๖๓๒ ลำ

โซเวียตฯ ก่อนสงครามมีกองเรือดำน้ำที่ใหญ่ที่สุด ในสงครามมีเรือดำน้ำทั้งหมด ๒๗๗ ลำ จมไป ๑๐๑ ลำ จมเรือข้าศึกได้ ๑๙๑ ลำ



เยอรมัน ก่อนสงครามมีเรือดำน้ำ ๕๒ ลำ ครึ่งปีแรกของสงครามสร้าง U-boat เพิ่มอีก ๑,๑๕๖ ลำ สูญเสียเรือดำน้ำ ๑,๐๖๐ ลำ กำลังพลเรือดำน้ำทั้งหมด ๔๐,๐๙๐ คน ตาย ๒๘,๐๐๐ คน ถูกจับเป็นเชลย ๕,๐๐๐ คน จมเรือเข้าศึกได้ ๒,๙๗๓ ลำ

อิตาลี ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ เริ่มขึ้นเป็นชาติที่มีกองเรือดำน้ำใหญ่เป็นอันดับสอง รองจากโซเวียตฯ โดยในปี ค.ศ.๑๙๓๙ อิตาลีมีเรือดำน้ำถึง ๑๐๗ ลำ แต่ในตลอดสงครามสร้างเพิ่มขึ้นเพียง ๘ ลำ และเริ่มสงคราม ๑๐ วันแรกโดนจมไป ๑๐ ลำ ตลอดสงครามโดนจมไป ๘๘ ลำ จมเข้าศึกได้เพียง ๓๔ ลำ ทั้งที่อิตาลีมีเทคโนโลยีสูงมาก เรือดำน้ำอิตาลีทันสมัย มีสมรรถนะสูง แต่สาเหตุคืออิตาลีลงทุนในการสร้างเรือดำน้ำ (รวมทั้งอาวุธอื่น ๆ ด้วย) โดยไม่ได้คำนึงถึงงบประมาณในการบำรุงรักษา การฝึก การดูแลกำลังพล ฯลฯ ทำให้การปฏิบัติการไม่มีประสิทธิภาพ ตลอดสงครามเรือดำน้ำอิตาลีไม่เคยพร้อมปฏิบัติการในเวลาเดียวกันถึง ๒๕ ลำ เลย (ไม่ถึง ๑ ใน ๔) ทำให้อิตาลีไม่สามารถใช้ยุทธวิธี “หมาหมู่” เหมือนเยอรมันได้

ญี่ปุ่น มีเรือดำน้ำ ๒๑๖ ลำ จมไป ๑๑๙ ลำ และไม่ประสบความสำเร็จในการใช้เรือดำน้ำ เพราะญี่ปุ่นมุ่งที่จะใช้เรือดำน้ำในการโจมตีเรือรบสหรัฐฯ แทนที่จะโจมตีเรือลำเลียงเหมือนเยอรมัน

บทสรุปของบทบาทเรือดำน้ำ ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ชัดเจนคือ เหยื่อของเรือดำน้ำเกือบทั้งหมดเป็นเรือลำเลียงและเรือสินค้าที่ไม่มีอาวุธ เมื่อเผชิญกับเรือปราบเรือดำน้ำ เรือดำน้ำกลับเป็นเหยื่อเสียเอง ความสูญเสียของเรือดำน้ำจึงสูงกว่ากำลังรบอื่น ๆ และเรือดำน้ำต้องมีจำนวนมากจึงจะปฏิบัติงานได้ผล

เรือดำน้ำยุคใหม่

เรือดำน้ำสมัยใหม่มีเทคโนโลยีสูงกว่ายุคสงครามโลกครั้งที่ ๒ มาก เทคโนโลยีทำให้เรือดำน้ำอยู่ใต้น้ำได้นานขึ้น สำหรับเรือดำน้ำดีเซลอาจอยู่ได้ถึง ๒๐ วัน มีความเร็วใต้น้ำสูงขึ้น มีโซนาร์ที่มีประสิทธิภาพ จับเป้าได้ไกลขึ้น มีอาวุธที่มีระยะยิงไกลขึ้นและแม่นยำมากขึ้น โดยสรุปคือ เรือดำน้ำสมัยใหม่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

แต่ธรรมชาติของตัวเรือดำน้ำเองยังไม่เปลี่ยนแปลง เช่น ความเร็วสูงสุดยังต่ำกว่าเรือผิวน้ำมาก และถ้าใช้ความเร็วสูงจะเกิดเสียง (Noise) มากทำให้ถูกตรวจจับได้ง่าย เรือดำน้ำขณะปฏิบัติการจึงต้องใช้ความเร็วต่ำ การเข้าหาเป้าจึงช้า อาจไม่ทันการ ส่วนการเข้าต่อตีเป้าหมายด้วยอาวุธก็มีข้อจำกัดคือ ตอร์ปิโด แม้จะเร็วขึ้น แม่นยำขึ้น แต่ก็ยังช้าและระยะยิงจำกัด เรือผิวน้ำอาจจะรู้ตัวก่อนและหลบหลีกได้ และสำหรับอาวุธปล่อยนำวิถีซึ่งแม่นยำและระยะยิงไกล แต่ปัญหาของการยิงอาวุธปล่อยนำวิถีไม่ใช่การจับเป้า (Contact) แต่อยู่ที่การวินิจฉัยเป้า (Classify) ว่าเป็นเป้าอะไร เป็นข้าศึก ฝ่ายเดียวกัน หรือเป็นกลาง เรือดำน้ำมีสูงตาแค่ประมาณ ๑๐ เมตร จึงยากที่จะวินิจฉัยเป้าได้โดยลำพัง แต่การอยู่ใต้น้ำก็ไม่สามารถร่วมมือกับคนอื่นได้ ดังนั้นแม้เทคโนโลยีจะก้าวหน้าแต่ข้อจำกัดโดยธรรมชาติในตัวมันเองยังคงอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อจำกัดในปัจจัยมนุษย์ที่ยังคงเดิมหรือมากกว่าเดิมอันจะทำให้เป็นข้อจำกัดในศักยภาพของเรือดำน้ำมากเสียยิ่งกว่าปัจจัยของตัวเรือดำน้ำ

ในขณะที่เรือปราบเรือดำน้ำและอุปกรณ์ในการค้นหาและทำลายเรือดำน้ำก็ก้าวหน้าไปมาก เช่นเดียวกัน เช่น ตัวเรือผิวน้ำ เร็วขึ้น เจียบขึ้น โซนาร์จับเป้าใต้น้ำได้ไกลขึ้น วินิจฉัยเป้าได้ดีขึ้น อาวุธ เช่น ตอร์ปิโด และอาวุธปล่อยนำวิถีปราบเรือดำน้ำมีระยะยิงไกลขึ้น แม่นยำขึ้น โดยที่เรือดำน้ำ



ไม่มีโอกาสหลบหลีกเหมือนเรือผิวน้ำ (เพราะความเร็วต่ำ และต้องการซ่อนตัว) และด้วยข้อจำกัด โดยธรรมชาติของเรือดำน้ำทำให้อาวุธปราบเรือดำน้ำพื้นฐานดั้งเดิม เช่น ระเบิดน้ำลึก (Depth Charge) จรวดปราบเรือดำน้ำ (Hedge Hog) และระเบิดมือธรรมดา (Grenade) ก็ยังอันตรายและน่ากลัวสำหรับเรือดำน้ำ รวมทั้งข้อจำกัดในปัจจุบันมนุษย์บนเรือผิวน้ำน้อยกว่าเรือดำน้ำมาก เรือดำน้ำโจมตีจึงยังไม่ได้เปรียบเรือปราบเรือดำน้ำ

เรือดำน้ำโจมตี (Attack Submarine) พัฒนาไปมากแต่เรือปราบเรือดำน้ำก็พัฒนาไปเช่นกัน และอาจจะมากกว่าด้วย ในอดีตได้ทะเลเป็นความลึกลับ แต่ปัจจุบันได้รับการคลี่คลายมากขึ้น มนุษย์เลิกกลัวความมืดเมื่อมีแสงสว่าง เมื่อเราศึกษามากขึ้นเราควรรู้จักเรือดำน้ำตามที่มันเป็น อย่าเชื่อโดยขาด การพิจารณาอย่างมีเหตุผล

เรือดำน้ำโจมตีจึงยังคงน่าเกรงขามสำหรับเรือลำเลียง และเรือปราบเรือดำน้ำก็ยังคงเป็นภัยคุกคามที่น่ากลัวของเรือดำน้ำ

จะมีเรือดำน้ำหลาย ๆ ลำ ได้อย่างไร ?

กองทัพเรือจะต้องลงทุนซื้อเรือดำน้ำอีกอย่างน้อย ๒ ลำ เพื่อให้ครบ ๓ ลำ โดยใช้งบประมาณอีกประมาณ ๒๖,๐๐๐ ล้านบาท ต้องลงทุนสิ่งอำนวยความสะดวกอีกใกล้เคียงกับราคาตัวเรือ ต้องจ่ายเงินค่าปฏิบัติการ (Operation Cost) และต้องเตรียมเงินอีกไม่ต่ำกว่าปีละ ๓,๐๐๐ ล้านบาท เพื่อจัดหาอะไหล่และซ่อมทำ ซึ่งกองทัพเรือคงต้องวางแผนการใช้งบประมาณอย่างรอบคอบเพื่อให้กำลังรบทุกสาขาพร้อมรบอย่างสมดุลย์

อยากได้เรือดำน้ำเพิ่มจะอย่างไร ?

การมีเรือดำน้ำเพียงลำเดียวแทบจะกล่าวได้ว่าโอกาสที่จะพร้อมรบต่ำมาก และแม้จะซื้อเพิ่มอีก ๒ ลำ (ถ้าสถานะงบประมาณอำนวย) แต่ถ้าเราจะต้องพึ่งพาอะไหล่และเทคโนโลยีในการซ่อมบำรุงจากต่างชาติโอกาสที่จะดำรงสภาพพร้อมรบก็น้อยลงด้วย ดังนั้นคำถามที่ว่า อยากได้เรือดำน้ำเพิ่มจะอย่างไร?

มีคำตอบง่าย ๆ และมีประสิทธิภาพ คือ จัดหาเรือดำน้ำที่ราคาถูกเหมาะกับสภาพงบประมาณ สามารถซ่อมทำได้เอง และใช้งานประหยัด และมีวิธีเดียวที่จะทำได้คือ ต้องสร้างเอง

สร้างเรือดำน้ำเองได้อย่างไร ?

กองทัพเรือกำลังทำสิ่งที่ดีมากที่สุดคือการทำวิจัยสร้างเรือดำน้ำเอง โดยส่งนายทหารไปเรียนการออกแบบและสร้างเรือดำน้ำ ที่ประเทศอังกฤษ ใช้งบประมาณ ๑๙๓ ล้านบาท เพื่อกลับมาออกแบบและสร้างเรือดำน้ำขนาดประมาณ ๑๕๐ - ๓๐๐ ตัน ให้เสร็จใน ๖ ปี เป็นความคิดที่พึ่งตนเอง ซึ่งหากทำได้สำเร็จกองทัพเรือจะมีเรือดำน้ำที่เหมาะสมกับสมรรถนะในอ่าวไทยในราคาที่ถูกกว่าซื้อจากต่างประเทศ และจะซ่อมทำได้เอง

แต่จุดอ่อนของโครงการนี้ก็คือ

๑. งานวิจัยเป็นเรื่องของการคิด และ ทดลอง อาจสำเร็จหรือล้มเหลวก็ได้ เป็นการเริ่มต้นจากศูนย์โดยผู้ที่ไม่มีความรู้ และ ไม่เชี่ยวชาญในการต่อเรือ แม้จะจบหลักสูตรการต่อเรือระดับปริญญาแต่ไม่เคยทำงานต่อเรือจริง และต้องไปศึกษาก่อน ย่อมหมายถึงการเริ่มต้นต่ำกว่าศูนย์โอกาสสำเร็จจึงอาจต่ำกว่า

๒. ระยะเวลาในการทำวิจัยและสร้างยาวนานถึงประมาณ ๖ ปี ผู้ที่ไปศึกษาและร่วมวิจัยมีโอกาสที่จะเลื่อนยศถึง ๒ ชั้นยศ และต้องเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น จึงอาจจะไม่ได้ทำหน้าที่ในโครงการนี้จนจบโครงการ



แม้กองทัพเรือจะมอบหน้าที่ให้กลับมาร่วมโครงการ แต่ภาระหน้าที่ที่สูงขึ้นตามตำแหน่งจะทำให้การร่วมงานในโครงการทำได้น้อยลง และอาจทำให้ตนเองมีความก้าวหน้าในราชการน้อยลงด้วย

๓. ผลจากข้อ ๒. จะทำให้การพัฒนาต่อยอดเทคโนโลยีหยุดซ้ง เพราะผู้ร่วมโครงการต้องโยกย้ายไปตามวาระ ซึ่งเป็นจุดอ่อนของการทำวิจัยโดยระบบราชการ

๔. ถ้าวิจัยสำเร็จ แบบเรือดำน้ำที่ได้คือเรือดำน้ำต้นแบบ (Prototype) ซึ่งอาจไม่ดี อาจไม่ปลอดภัย อาจต้องปรับปรุงอีกมาก จึงจะสามารถใช้งานได้จริง ซึ่งเมื่อมีข้อบกพร่องงานวิจัยนั้นจะไร้ค่า นอกจากเสียเงินเปล่าแล้วยังจะเสียเวลาและเสียโอกาสอีกด้วย

มีวิธีที่ดีกว่าหรือไม่

ในต่างประเทศ เช่น สหรัฐฯ ยุโรป หรือแม้ในเกาหลีใต้ จะให้เอกชนทำการวิจัย เช่น กองทัพเรือเกาหลีเมื่อต้องการแบบเรือที่มีเทคโนโลยีใหม่จะจ้างผู้ต่อเรือของเกาหลีออกแบบในลักษณะการทำวิจัย กองทัพเรือเกาหลีจะไม่ทำเอง เพราะการทำวิจัยโดยเอกชนมีข้อดีคือ

๑. เอกชนจะต้องทำงานจนสำเร็จตามเวลาที่กำหนดจึงจะได้ค่าตอบแทน เป็นการรับประกันถึงความสำเร็จของงาน

๒. พนักงานของเอกชนทำงานหน้าที่เดิมยาวนานจึงมีความรอบรู้ ชำนาญในงานเฉพาะเรื่องมากกว่าข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเรือดำน้ำ ต้องใช้ทั้งวิศวกรจำนวนมาก หลายสาขา ทั้งฝ่ายออกแบบ ฝ่ายผลิต ช่วงเชื่อมโลหะที่ชำนาญงานมีประกาศนียบัตรรับรอง ฯลฯ รวมทั้งฝ่ายจัดซื้อที่ต้องสั่งซื้ออุปกรณ์นับหมื่นรายการให้ทันตามเวลาที่ต้องการใช้งาน เหล่านี้ต้องการคนที่มีความรู้สูงมาก

๓. หากงานไม่สำเร็จ ราชการอาจกำหนดบทปรับได้

ส่วนการสร้างเรือดำน้ำเอง แทนที่จะเริ่มต้นด้วยการออกแบบเอง ประเทศที่คิดสร้างเรือดำน้ำเอง เช่น จีน เกาหลีเหนือ เกาหลีใต้ ต่างใช้วิธีการซื้อแบบเรือดำน้ำที่ต้องการแล้วนำมาสร้างเองทั้งสิ้น เป็นการเรียนลัด หลังจากนั้นจึงพัฒนาแบบขึ้นเองจากประสบการณ์ที่ได้จากการเลียนแบบ เรือดำน้ำที่ได้จะเป็นเรือที่ผ่านการใช้งานมาแล้ว (Well Proven) สามารถปฏิบัติการได้อย่างปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ วิธีนี้ถ้าให้เอกชนทำน่าจะใช้เวลาไม่เกิน ๔ ปี และสามารถพัฒนาต่อได้ง่าย

อยู่ต่อเรือในเมืองไทยต่อเรือดำน้ำได้หรือ ?

เรือดำน้ำเป็นเรือที่อยู่ต่อเรือในเมืองไทยไม่เคยสร้างมาก่อน แต่เทคโนโลยีในการสร้างเรือรบผิวน้ำซึ่งอยู่ต่อเรือของไทยมีประสบการณ์มายาวนาน เคยต่อเรือรบชายต่างประเทศมาแล้ว ย่อมสามารถใช้ประสบการณ์นั้นไปสร้างเรือดำน้ำได้ถ้ามีการวางแผนและบริหารจัดการที่ดี ทั้งนี้การสร้างเรือดำน้ำมีขั้นตอนไม่ต่างจากเรือผิวน้ำ คือ ต้องมีแบบที่ครบถ้วนทั้งแบบพื้นฐานและแบบรายละเอียด และต้องเป็นแบบเรือที่เคยผ่านการใช้งานมาแล้ว ต้องมีเครื่องมือสร้างตัวเรือซึ่งต่างจากการสร้างเรือผิวน้ำ เช่น เครื่องมือตัดโค้งเปลือกเรือ รวมทั้งเครื่องมือการเชื่อมเปลือกเรือซึ่งเป็นหลักคนละชนิดกับเรือผิวน้ำ ส่วนการติดตั้งระบบกลจักร อวรุศ เติมน้ำ ฯลฯ ไม่แตกต่างจากเรือรบผิวน้ำ

ประเทศที่อยู่ต่อเรือดำน้ำใช้เองหลายประเทศเคยมีเทคโนโลยีต่ำกว่าไทย เช่น ปากีสถาน โคลัมเบีย หรือแม้แต่เกาหลีใต้ในอดีต ก็สามารถสร้างเรือดำน้ำได้นานมาแล้ว จึงไม่่าจะมีข้อสงสัยในความสามารถของอยู่ต่อเรือไทย



การปราบเรือดำน้ำ

มีวิธีเดียวที่เราจะทำได้เมื่อข้าศึกมีเรือดำน้ำก็คือ การปราบเรือดำน้ำ โดยทฤษฎีปฏิบัติการปราบเรือดำน้ำทำได้หลายวิธี เช่น ทำลายที่แหล่งกำเนิด (ฐานทัพ ท่าเรือ) ทำลายในขณะเดินทาง (ซึ่งเป็นจุดอ่อนของเรือดำน้ำ เช่น อาจต้องแล่นบนผิวน้ำ) และทำลายในพื้นที่ปฏิบัติการโดยใช้เรือหรือเครื่องบินปราบเรือดำน้ำ

การทำลายที่แหล่งกำเนิดเป็นหลักการที่ดูดีแต่ทำได้ยาก อาจทำได้โดยส่งกำลังทางอากาศไปทำลาย ส่งกองเรือประจัญบาน หรือส่งกำลังไปก่อวินาศกรรม ซึ่งต้องเป็นสถานการณ์สงครามที่รุนแรงแล้ว และกำลังฝ่ายเราต้องเข้มแข็งกว่ามาก

การทำลายขณะเดินทางต้องมีการข่าวที่ดีมาก ๆ มีการวางแผนล่วงหน้า และมีกำลังที่พร้อมปฏิบัติการกิจอย่างรวดเร็ว ซึ่งควรจะเป็นเครื่องบินปราบเรือดำน้ำเพื่อให้ไปถึงพื้นที่ได้เร็วและถอนตัวได้เร็ว

การทำลายในพื้นที่ปฏิบัติการ อาจใช้ได้ทั้งเครื่องบิน เฮลิคอปเตอร์ และเรือปราบเรือดำน้ำ แต่ทั้งเครื่องบินและเฮลิคอปเตอร์ มีข้อจำกัดที่ไม่สามารถอยู่ในพื้นที่ปฏิบัติการได้นาน และมีราคาแพงกว่าเรือ เรือผิวน้ำจึงยังเป็นเครื่องมือหลักในการปราบเรือดำน้ำ ส่วนการใช้เรือดำน้ำปราบเรือดำน้ำ ยังคงปรากฏเพียงหลักการ ยังไม่มีผลงานปรากฏ และเรือดำน้ำปราบเรือดำน้ำต้องเป็นเรือที่ออกแบบมาโดยเฉพาะ มีอุปกรณ์ตรวจจับและอาวุธเฉพาะการปราบเรือดำน้ำ ซึ่งคงไม่เหมาะที่จะใช้ในอ่าวไทย เพราะน้ำตื้นเกินไป

พื้นที่ปฏิบัติการจะเป็นปัจจัยกำหนดว่าจะใช้เรือปราบเรือดำน้ำแบบใด ขนาดเท่าใด ควรมีอุปกรณ์อะไร ถ้าปฏิบัติการในอ่าวไทยซึ่งมีน้ำตื้น ไม่มีชั้นความแตกต่างอุณหภูมิของน้ำ (Layer Depth) โซนาร์อาวุธปราบเรือดำน้ำ รวมทั้งเรือปราบเรือดำน้ำ ก็ไม่จำเป็นต้องมีขนาดใหญ่และซับซ้อนมาก

ในสมรภูมิจานี้เรือดำน้ำในสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีการปฏิบัติการเล็ก ๆ ที่สำคัญแต่มีการกล่าวถึงน้อย คือ บริเวณทะเลแคริบเบียนและแอตแลนติกตอนใต้ กองทัพเรือบราซิลซึ่งเป็นกองทัพเรือเล็ก ๆ มีแค่เรือกวาดทุ่นระเบิดขนาดเล็กจำนวนหนึ่งที่ดัดแปลงเป็นเรือปราบเรือดำน้ำเพื่อคุ้มกันกระบวนเรือลำเลียง ในช่วง ๓ ปีของสงคราม บราซิลคุ้มกันเรือ ๓,๑๖๗ ลำ ใน ๖๑๔ กระบวนฯ รวมระวางขับน้ำ ๑๖,๕๐๐,๐๐๐ ตัน โดยสูญเสียเพียง ๐.๑ เปอร์เซนต์ และจมเรือดำน้ำเยอรมันและอิตาลีได้เกินกว่า ๑๐ ลำ การใช้อาวุธที่เหมาะสมกับสถานการณ์โดยไม่จำเป็นต้องมีราคาแพง ไม่ต้องมีเทคโนโลยีสูงมาก แต่มีการฝึกมีการวางแผนที่ดีก็สามารถปฏิบัติการกิจได้สำเร็จ

การปฏิบัติการพิเศษใต้น้ำ

การปฏิบัติการพิเศษใต้น้ำ เป็นการปฏิบัติการที่ใช้หน่วยรบพิเศษ ใช้วิธีการและเครื่องมือที่ไม่ปกติ (Unconventional Methods And Resources) เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทางการเมืองที่หน่วยรบปกติทำไม่ได้ หรือถ้าใช้หน่วยรบปกติจะกระทบต่อสถานการณ์ทางการเมืองโดยรวม เช่น การลอบก่อวินาศกรรมของนักทำลายใต้น้ำต่อเป้าหมายบนฝั่ง เรือ หรือท่าเทียบเรือ โดยแฝงตัวไปทางทะเล และในขณะเดียวกันฝ่ายเราจะต้องมีการต่อต้านการก่อวินาศกรรมที่มาจากใต้น้ำเช่นเดียวกัน

การเตรียมการทำสงครามใต้น้ำโดยการใช้ปฏิบัติการพิเศษใต้น้ำจะใช้อุปกรณ์ เครื่องมือ และอาวุธน้อยกว่าการปฏิบัติการใต้น้ำอื่น เพราะองค์ประกอบสำคัญของการปฏิบัติการณ์นี้คือ “คน” ซึ่งต้องผ่านการฝึกอย่างหนัก มีความสามารถเฉพาะตัวสูง สามารถปฏิบัติการได้ในทุกสถานการณ์ ด้วยความรวดเร็ว



รุนแรงต่อเป้าหมายที่วางแผนไว้ หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ หรือนักทำลายใต้น้ำจู่โจม (SEAL) ซึ่งโด่งดังและได้รับการยกย่องไปทั่วโลกของเราคือหน่วยที่ทำหน้าที่นี้

สรุป

พัฒนาการของสงครามเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงของโลกและการพัฒนาของเทคโนโลยี ในสงครามทางเรือ จากยุคเรือประจัญบานในสงครามโลกครั้งที่ ๑ ไปเป็นยุคเรือบรรทุกเครื่องบิน ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ (บางท่านอาจจะบอกว่าเป็นยุคเรือดำน้ำ แต่เรือดำน้ำไม่ประสบความสำเร็จที่แท้จริง) แต่เมื่อการพัฒนาเทคโนโลยีเกิดความไม่สมดุลระหว่างประเทศมหาอำนาจกับประเทศกำลังพัฒนาที่โดนเอาเปรียบ จึงเกิดสงครามก่อการร้าย (War on Terror) เป็นการต่อสู้ระหว่างอาวุธเทคโนโลยีสูงกับอาวุธแสงเครื่อง แต่ไม่ว่าจะสู้กันด้วยอาวุธชนิดใด ผู้ชนะคือผู้ที่ยืนหยัดได้ยาวนานกว่า ดังนั้นบทสรุปของสงครามได้นำของไทยนอกจากจะต้องพิจารณาเรื่องของ “ดุลยภาพของสงคราม” กับ “พื้นที่ปฏิบัติการ” แล้ว ยังจะต้องคิดต่อไปว่าถ้าต้องทำสงครามกับข้าศึก เราจะทำอย่างไรจึงจะยืนระยะได้นานกว่า แต่ก่อนหน้านั้นจะต้องคิดเตรียมกำลังรบเสียตั้งแต่ตอนนี้ว่าจะสร้างกำลังรบอย่างไรให้สมดุลย์ระหว่าง การปฏิบัติการพื้นน้ำ การปฏิบัติการทางอากาศ และการปฏิบัติการใต้น้ำ





มหาวิทยาลัย
ศิลปศึกษา พัฒนาผู้นำ